

DIÀLEG

Cartes per anar tirant

A J. Solé Tura: l'Entesa i la llei de partits

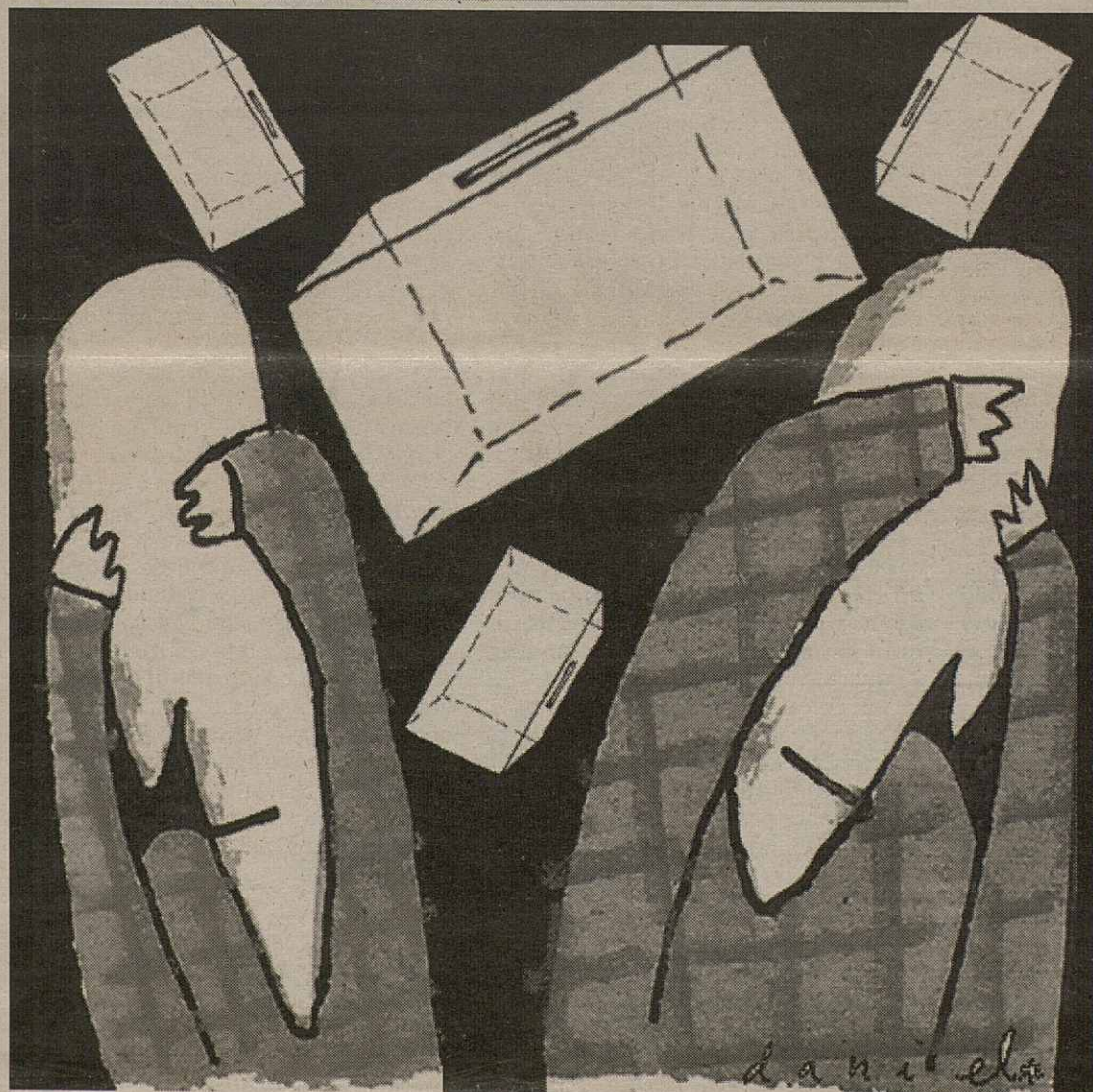
ORIOI BOHIGAS

Conspicu senador socialista de l'Entesa, estimat amic,

D'aquí a pocs dies el Senat haurà de votar l'anomenada llei de partits. Sembla que els senadors del PSC integrats al grup de l'Entesa esteu disposats a votar afirmativament i no mostrar -encara que sigui com un testimoni polític- l'oposició a una de les lleis més contundents en l'afirmació de l'autoritarisme ben poc democràtic del PP. Tu ets un d'aquests senadors i per això et vull fer constar la meua sorpresa.

Em sembla que la gran majoria de polítics del PSC -els que jo conec o aquells dels quals tinc referències directes- pensen que aquesta llei és un disbarat i que caldria frenar-la. Un disbarat que malmetrà encara més les dèbils bases democràtiques i que, en comptes de controlar les accions d'ETA, les farà més perillosament actives, allunyant-les d'aquelles possibilitats de diàleg que proclamava, per exemple, Ernest Lluch. Però la sorpresa arriba quan, malgrat aquests convenciments personals, els senadors del PSC sembleu disposats a votar-hi a favor perquè deueu haver rebut instruccions del vostre partit, el qual les ha rebudes del germanastre PSOE, el qual les ha hagut d'assimilar en l'ambient espanyolista de l'amistament PSOE-PP. A part de l'error polític essencial, hi ha en aquesta actitud dos punts que m'alarmen i em neguitegen.

El primer correspon a la manca d'aquella mínima moral política que hauria de ser indispensable per suavitzar les múltiples contradiccions d'aquesta democràcia que ens toca viure. Estic en contra de les llistes tancades per a les eleccions al Parlament i m'esgarrija el que n'ha estat la seqüela més degenerativa: l'obediència de vot i, per tant, la submissió gairebé militaritzada de tots els parlamentaris a les ordres de la cúpula del seu partit, al marge de la respectiva opinió particular. Tal com van les coses, potser molt aviat podrem substituir les complicades i caríssimes formalitats parlamentàries per simples trameses Internet des de la seu de cada partit i estalviar-nos així el sou de centenars de polítics ara momificats en llurs escons.

DANIEL BOADA

Però la situació és encara més greu en el cas de les eleccions de senadors perquè són un xic més personalitzades, encara que hi plani -amb menys evidència, potser- l'ombra dels partits. En principi, seguint una tradició democràtica que desgraciadament

“Els darrers anys hi ha hagut moltes ocasions en les quals el PSC hauria pogut justificar amb bona educació el seu distanciament del PSOE. I gairebé no n'ha aprofitat cap”

s'està esllanguint, un senyor senador havia de ser un personatge qualificat, amb idees i prestigi propis, que podia intervenir en la supervisió de les lleis en funció del seu bon criteri o de la seva representació institucional o territorial. Per tant, en el Senat, més que en el Parlament, cal exigir la sinceritat d'aquest bon criteri. Un senador que pensa una cosa i en vota una altra -que no vota, per tant, en consciència- és senzillament un immoral o, almenys, un mal servidor de la democràcia. ¿Com es pot entendre que Maragall digui que la pastoral dels bisbes bascos tradueix fidelment l'esperit Lluch i que, al mateix temps, doni instruccions als senadors socialistes de l'Entesa perquè votin a favor de la llei? ¿I com es pot interpretar el fet que aquests senadors acceptin la

incongruència sense rebel·lar-s'hi? Ens costa de creure que tu, per exemple, amb tant prestigi d'honestat política, puguis votar a consciència aquesta llei quan, a més a més, després de l'aprovació pel Parlament, s'hi han afegit tantes mostres negatives i tantes derivacions socials perilloses com les que els sindicats han tingut la valentia d'explicitar mal-

grat el distanciament d'uns quants partits polítics poc polititzats.

Hi ha també un segon punt alarmanant. Els darrers anys hi ha hagut moltes ocasions en les quals el PSC hauria pogut justificar amb bona educació el seu distanciament del PSOE. I gairebé no n'ha aprofitat cap. La pròxima votació al Senat n'és una altra i, pel que veig, es tornarà a perdre estrepitosament. ¿No és aquesta una ocasió per demostrar que l'Entesa i els partits que la componen tenen un programa propi per a Catalunya, al marge dels dictats de Zapatero, i que aquest programa és fonamentalment català i d'esquerres, és a dir, orientat a una democràcia real? ¿No creus que aquestes afirmacions seran punts clau en les pròximes eleccions i que ja no hi ha gaire temps

per deixar-les ben clares i ben compromeses?

De tota manera, sigui com sigui, hem de reconèixer que potser sí que cal una llei de partits, però no la que ara ens volen engaltar, sinó una llei que eviti que la dictadura dels partits assassini la democràcia, ja bastant malaltissa. Una llei de partits -amb una corresponent llei electoral- que retorni la llibertat i la qualitat humana als personatges que el poble elegeix per ser governat, uns personatges que han de ser de carn i ossos, amb criteris personals i amb força per defensar-los, en comptes de ser ninots de cartró militaritzats per unes cúpules de funcionaris. Seria un bon gest en el Senat rebutjar la llei del PP per iniciar el procés d'una llei de partits realment democràtics.

Futbolista d'insòlita personalitat i brillant projecció internacional

El centenari de Samitier

CARLES SENTÍS

E quival a parlar només de futbol sumar-me a la commemoració del centenari del naixement de Josep Samitier? El passat és amic de la nostàlgia i no de la vibració del comentari d'actualitat. El fet que el centenari de Samitier s'escaigui enmig de la profusió de notícies futbolístiques que ens vénen de Corea o del Japó no hauria d'ofegar l'evocació d'un futbolista d'insòlita projecció personal. Els atzars de la vida em dugueren a ser testimoni d'aquesta seva irradiació a diferents llocs geogràfics.

Com molts nois de la meua edat vaig veure -i tocar- en Samitier tant a les Corts com en altres camps de casa nostra. Però no va ser fins arribada l'escampada de la Guerra Civil que vaig tractar-lo personalment. Aleshores jugadors del País Basc van anar a jugar a l'Amèrica del Sud, com també algun català. Altres anaren a Europa. En tot cas en Pep Samitier va anar a espetegar al Club de Futbol de Niça. Amb l'armistici germano-francès -Pétain- la part meridional i mediterrània de França van quedar fora de l'ocupació alemanya. Se'n deia França Lliure, encara que no ho fos, car el govern de Vichy ja s'encarregava de convertir-se en corretja de transmissió de la comandància suprema que els nazis tenien a París. A l'empar d'aquesta mitja realitat i mitja ficció, la Costa Blava es convertí no solament en una mena de refugi, sinó en un centre intel·lectual i en un escenari on actuava molta gent del teatre de París i d'on sorgí una certa producció cinematogràfica. El gran periodista Raymond Cartier, que després havia de dirigir el *Paris-Match*, hi va començar a publicar un setmanari que, si no recordo malament, es titulava *Set dies*.

En aquella Niça activa i vivificadora Samitier féu admirar les seves condicions futbolístiques posades més en relleu en contrast amb els jugadors francesos, car aleshores i durant molt temps el futbol a

França va ser un esport, si no secundari, col·locat netament darrere del rugbi. Un Samitier declinant i mig jugant encara fou quasi al mateix temps entrenador del Niça. Això potser li va permetre tractar molta gent important. Es passejava per la Promenade des Anglais amb un foxterrier que es deia Pissarri. Saludava, quan es creuaven, Portela Valladares, un polític gallec de bona figura encapçalada per una cabellera blanca i abundosa. Allà, a Samitier, li deien José. Amb aquest nom el cridava Maurice Chevalier, un altre de Niça. Potser per demostrar-me que n'era bon amic va demanar que l'acompanyés, ben poc després d'acabada la Guerra Mundial, al teatre Olympia de París, on Chevalier feia un recital. Al final anàrem al camerino i després de les abraçades de rigor, Samitier li regalà dos trossos de tela sabadellenca per fer-se'n vestits. Un de blau i un altre de gris, car Samitier, que havia assimilat elegàncies, deia que els homes quan es vestien només havien de dur, segons les circumstàncies, aquests dos colors. Així, doncs, hi va haver un Samitier si no francès -perquè a París hi va actuar poc- almenys *niçois*. A tota la Costa Blava era, en un cert moment, popular.

Després hi ha un altre Samitier madrileny, també poc conegut a Catalunya. Sabut és que per diferències amb el Barça, quan ja començava a ser gran, Samitier va anar a jugar al Madrid en uns moments en què la rivalitat entre ambdós clubs no era gaire forta. És possible que la Guerra Civil l'agafés com a jugador del Madrid. En tot cas, acabades unes i altres guerres, vaig poder comprovar els bons amics que tenia a Madrid. Valentín no era

JORDI SABAT

solament el nom d'un restaurant, sinó també el cognom d'un membre de la junta del Reial Madrid. Era el centre de la Peña Valentín, on anaven escriptors, pintors i poetes aficionats més o menys al futbol. Era un petit festival quan de tant en tant Samitier apareixia per la Peña Valentín. A més hi tenia un amic molt particular: José María de Cosío, autor de l'enciclopèdia *Los toros*. També hi era aficionat, més que al futbol, Pepe -així li deien a Madrid- Samitier. Li encantava que l'un dia conegut com l'Home Lla-gosta, pels seus salts, s'expressés en parlar de temes generals amb frases futbolístiques. D'un personatge podia dir: "Este no coge ni una de bolea". Era el catalán simpático i quan un dia la junta del Barça va anar a saludar Franco amb motiu d'una Copa, després de donar la mà a un i l'altre, només va dir: "No veo a Samitier".

Arribada la postguerra mundial, Samitier va tornar al FC Barcelona fent diferents funcions, entre elles la de caçador de nous valors. Fou ell qui no

solament descobrí Ladislao Kubala, sinó que portà a terme unes complicades negociacions amb el seu club hongarès i amb la FIFA. Les autoritats comunistes de Budapest no volien desprendre's del jove jugador i va haver de fugir. El vaig conèixer a París, al costat de Samitier, que tramitava papers, visats i autoritzacions federatives. Em va convocar, Samitier, al Café Rivoli. Aquell dia, potser més que altres, estava molt xerraire i jo li donava la rèplica. Mentrestant el jove Kubala, que no entenia res, estava com flotant mirant passar la gent. Ara justament, amb motiu de la mort del gran jugador, he llegit a la primera plana d'algun diari que Kubala haurà estat el jugador més emblemàtic del Barça. Potser no és

massa adient fer comparacions, però jo crec que d'entre els dos guanyaria Samitier. No pas per la qualitat de joc, car en el temps de Kubala es jugava millor a futbol. Ja eren temps professionals, els de Kubala, i de rigor d'entrenament, diferents dels de Samitier, quan encara eren amateurs i s'entrenaven quan els venia bé. Un dia em va dir Samitier: "Ara, nosaltres, no tocaríem pilota". No hauria de comptar, en la comparació entre els dos, el fet que Kubala, encara jugador, desertés del FC Barcelona per anar a l'Espanyol, puix que després hi tornà com a tècnic. Una cosa relativament paral·lela també va fer Samitier.

No hi ha dubte, en tot cas, que Kubala i Samitier són les dues grans figures del Barça. El primer, un estranger que es va convertir en un *noi de casa*. El segon fou un autòcton de brillant projecció fora de casa. Cap demèrit per a Kubala. Tot al contrari. Però Samitier va néixer a les Corts, on és enterrat.

• CARLES SENTÍS. PERIODISTA I ESCRIPTOR

Matí de patiment

ERNEST BENACH

Fa unes setmanes, a la comissió de política social del Parlament de Catalunya van comparèixer diverses associacions d'afectats de malalties, diguem que poc habituals, tot i que aquesta a hores d'ara ja no és una expressió afortunada. Vam sentit a parlar de malalties com la fibromiàlgia, la síndrome de la fatiga crònica, la malaltia de Crhon. Vam entomar les crítiques justes dels afectats per traumatismes cranioencefàlics, i de fet hauríem pogut escoltar altres afectats per altres malalties que, si bé tenen símptomes diferents, presenten una problemàtica social comuna.

D'entrada cal un reconeixement de la societat a aquestes associacions i la tasca que fan, així com també a d'altres associacions paraassistencials que

també hem tingut l'ocasió de conèixer i de poder-ne valorar la tasca. Catalunya és un país ric en el terreny associatiu i, de fet, no ha d'estranyar que aquesta mena d'associacions hagin anat apareixent, consolidant-se i agafant força amb el pas dels anys.

Hi ha un factor diferencial d'aquestes associacions, que és especialment remarcable. Aquestes no són entitats per al gaudi i la relació personal, ni tan sols de comunió ideològica o d'activitat lúdica. Aquests factors que normalment són la base de tantes i tantes associacions tenen un paper secundari, insignificant en molts casos en les associacions paraassistencials. Un punt en comú és el dolor: com lluitar contra el dolor, fora dels àmbits convencionals i dels canals habi-

tuals és un dels objectius d'aquestes associacions.

El suport psicològic als malalts i les seves famílies és un altre tret comú. En aquest sentit, aquestes associacions fan molts cops una tasca de substitució del que hauria de fer el govern de la Generalitat. I ho fan des del voluntariat i amb l'administració òptima dels recursos que poden aconseguir, via subvenció, via aportació dels propis associats.

Un altre gran problema, molt comú en aquesta tipologia de malalties, és precisament els problemes laborals que se'n deriven. Així, les dificultats per aconseguir incapacitats laborals transitòries o definitives, i per tant el cobrament de les corresponents pensions, en molts casos esdevé un veritable malson.

Els malalts topen amb un mur fred, insensible: l'administració, que per definició és lenta i a qui, a més, li costa massa reaccionar. Hi ha casos que posen els pèls de punta i, sincerament, provoquen indignació.

No pot ser que sigui tan difícil, per no dir impossible, trobar solucions ràpides per a tanta i tanta gent que està

patint dolor i situacions de gran complexitat amb relació a la seva salut, i que per qüestions burocràtiques al dolor físic i psicològic s'hi afegeixi la preocupació de la feina que perilla, fins i tot que es perd, o de com arriben a final de mes.

Un altre factor que sovint reclamen és la investigació. Quan escoltem aquestes associacions és del tot comú sentir les comparacions amb d'altres països i els recursos que destinen a la investigació de les seves malalties, i fins i tot amb ulls d'esperança expliquen com s'estan aplicant determinats tractaments nous que obren nous camins i vies per a possibles solucions. Va ser un matí dur i colpidor. Escoltar persones que expliquen obertament la seva malaltia i el que pateixen és una experiència que no ha de ser gens agradable per als protagonistes. Però certament van aconseguir conscienciar més gent. Des d'aquí el nostre suport, reconeixement i admiració, i també el compromís per intentar trencar aquest mur de gel que massa cop esdevé l'administració.

• ERNEST BENACH I PASCUAL. DIPUTAT D'ERC